

DERİNLEŞEN KRİZDE SENDİKALARIN GÖREVLERİ

Aydınlık Gazetesi, 23 Mart 2015

Yıldırım Koç

Sıradan bir işçi veya kamu çalışanı, üyesi bulunduğu sendikadan ne bekler?

Eğer işçinin veya kamu çalışanının gerçek ücreti (satılma gücü) artıyorsa, ödemelerde aksama yoksa, işyerinde ciddi bir baskı söz konusu değilse, iş kazası olmuyorsa, sendika üyesi hayatından memnundur.

Hele bu sendikacı üyesinin düşününe geliyor altın takıyorsa, üyenin kendisinin veya yakınının hastalığında yardımcı oluyorsa, yakınının cenazesinde bulunuyorsa, sendikacıdan iyisi yoktur.

Sendikacı, iki veya üç yılda bir toplu sözleşme imzalar. Sendikacının görevleri bitmiştir. Patron dahil herkes memnundur.

Ekonomik büyüme dönemlerinde sendikacılık böyle yapılır.

Ancak kapitalizm, hele emperyalist sömürü altındaki bir ülkedeki kapitalizm, hele Türkiye gibi yağma ve talana dayalı bir sistem hep böyle işlemez; işleyemez.

Krizler gelir.

Şimdi kriz zamanı.

Artık patronla gizlice görüşüp anlaşarak, hükümete yaranarak sorun çözebilme dönemi bitti. Kriz derinleştikçe sendikaların görevleri değişecek.

Ayrıca vatan tehdit altında.

Bu durum da sendikalara yeni görevler getiriyor.

SORUNLAR ANCAK KÖKLÜ ÇÖZÜMLERLE AŞILABİLİR

Sendikacı da, üyesi de normal olarak kolay çözümlerden yanadır; başka çaresi kalmadıkça büyük bedeller ödemek istemez.

Ancak artık kolay ve ucuz çözüm devri sona erdi. Sorunlar artık ancak, gerektiğinde büyük bedeller ödenen köklü çözümlerle aşılabilecek.

Kriz olmadığında, işsizlik sorununuzu hükümete veya patrona yaranarak çözebilirsiniz.

Derinleşen bir kriz söz konusuysa, bu girişimler işe yaramaz. Kurulu düzenle karşı karşıya gelmeniz gerekir.

Kriz olmadığında sağlık sorununuzu sendikacının tanıdığı doktorla çözebilirsiniz.

Derinleşen kriz koşullarında sağlık sistemini temelden sorgulamanız gerekir.

Kriz olmadığında, işyerindeki sorun işyerindeki işçilerin ortak davranışıyla çözülebilir.

Derinleşen kriz koşullarında diğer işyerlerindeki işçilerle dayanışma ve halk desteği zorunludur.

Kriz olmadığında, sendikacının yüksek aylığı ve lüks yaşantısı işçiyi rahatsız etmez.

Derinleşen kriz koşullarında işçinin satılma gücü düşerken, bu tür uygulamalar işçinin gözünden kaçmaz.

Bölünme ve iç savaş tehdidi kapıda değilse, sendikacı rahattır.

Bu tehditler gündemdeyse, sendikacı tavır almaya zorlanır.

Parlamentar demokrasi işliyorsaydı, sendikacı hükümete yaranmaya çalışır.

Diktatörlük gündemdeyse, sendikacı ya diktatörden, ya da bağımsızlık ve demokrasi güçlerinden yana tavır almak zorundadır.

Bu listeyi uzatabilirsiniz.

YENİ BİR DÖNEME GİRİYORUZ

Sendikalarımızın bugünkü yöneticilerinin çok büyük bölümü, 1980-1991 döneminde sendikacı ve hatta işçi/memur değildi.

1980-1988 döneminin yoksullaşmasını, 1989 Bahar Eylemlerini, 1990/1991 grevlerini yaşamadılar.

Yaşayanlar da unuttu.

O yıllarda sendikacılık hareketimiz önemli bir dönüşüm yaşadı. İşçi sınıfının hayatın zorlamasıyla yükselen mücadelesine ayak uyduramayan sendikacılar tasfiye edildi. O yılların bazı sendikacıları işçilerin önüne çıkamaz duruma düştü.

Şimdi hayat çok daha büyük ve köklü dönüşümleri zorluyor.

Sendikalar ve sendikacılar bu ihtiyaca ayak uydurabilirlerse, saygınlıkları artar ve güçlenirler.

Derinleşen kriz ve emperyalist saldırı koşullarına uygun bir sendikacılık anlayışı ve uygulaması geliştiremezlerse, ya sendikalarından tasfiye olurlar, ya da yeni sendikalar veya sendika dışı başka örgütlenme biçimleri hızla gelişir; değişmeyen sendikacılar itibarsızlaşır ve sendikaları iyice işlevsizleşir, zayıflar.